

D.C.G.

50 JAAR JONG

jubileumuitgave

Felicitaties aan en wetenswaardigheden over D.C.G

1920

6 november

1970

*Deze jubileum uitgave is aangeboden door Boekbinderij Buddelmeyer
Douwes, Dekkerstraat 24, Amsterdam
m.m.v. Drukkerij Neerlandia, Utrecht. en het Reclame Bureau Sell More te Amsterdam*

DRUK: OFFSETDRUK HUISDRUKKERIJ PERSCOMBINATIE

extra uitgave ter gelegenheid
van het 50-jarig bestaan van
D.C.G.

Deze extra uitgave van "De Club Gong" wordt U aangeboden ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van D.C.G.

Het wil niet zo zeer een gedenkboek zijn in de zin zoals dat gebruikelijk is. Wij hebben gedacht U een leesbaar beeld te geven van D.C.G., zoals dat in het verleden was, maar vooral wat het nu is en wat het in de toekomst zal worden.

Het is meer bedoeld als blijk van waardering voor al die "werkers", die van D.C.G. hebben gemaakt wat het nu is.

Voor de werkers van het verleden, van het heden en van de toekomst.

Niets meer en niets minder.

Amsterdam, 6 november 1970

Evert van Velzen

FEEST BIJ D.C.G.

Het gouden jubileum van D.C.G. is een feest van en voor allen, die deze club van "Ookmeer" een goed hart toedragen - en dat zijn er velen!

De naam D.C.G. staat borg voor een feest. Maar zonder twijfel zal ook aan andere, ernstiger zaken worden gedacht. Dat is niet alleen nu, maar was ook in het verleden kenmerkend voor de club.

De achter haar liggende periode omvatte een tijd van maatschappij-ontwikkeling en geweldige veranderingen, die ook op het gebied van de sport hun doorwerking hadden. Daardoor moesten op tijd de bakens worden verzet en werd herhaaldelijk de koers bepaald aan de hand van de zich wijzigende omstandigheden.

VISIE OP DE TOEKOMST

De toenmalige leden en vrienden van Constantius, Gezellen Vier en D.O.S.S. begrepen deze situatie en besloten tot een fusie. Voor de nieuwe vereniging werd met een vooruitziende blik de naam "Door Combinatie Groot" gekozen. Vastgesteld kan worden dat D.C.G. in het Nederlandse Voetballevens een eervolle plaats heeft veroverd, dank zij een juist inzicht en begrip voor de actuele problematiek tijdens de halve eeuw van haar bestaan, waarin bijvoorbeeld het samengaan van de Katholieke Voetbal Federatie en de K.N.V.B. en het ontstaan van het "betaald" voetbal enkele - zij het van elkaar verschillende - voorbeelden van nieuwe ontwikkelingen waren. De voorlopige kroon op het werk was in 1968 het Nederlandse Kampioenschap amateurvoetbal. D.C.G. vestigde daarbij zelfs (na de invoering van het betaald voetbal) een nieuw record door tijdens de beslissingswedstrijd tegen U.V.S. voor niet minder dan 22.000 toeschouwers te zorgen! Die grote belangstelling markeerde nog eens de nieuwe ontwikkeling en de steeds toenemende belangstelling voor het amateurvoetbal. Het is verheugend te constateren, dat D.C.G. hierin een belangrijk aandeel heeft.

D.C.G. VAN DEZE TIJD

D.C.G. is nu 50 jaar oud, maar nog helemaal een jonge club van deze tijd.

Voortbouwend op hetgeen in het verleden is verworven en oog hebbend voor de vraagstukken en de sfeer van vandaag, staat de club midden in het Amsterdamse sportleven. De bouw van een prachtig clubhuis kwam tot stand en daarmee groeide een levend middelpunt in een gezond verenigingsleven.

Met de bewoners van de omliggende wijken werden nieuwe banden aangeknoopt, die bijdragen aan de verbetering van het sociaal-culturele klimaat van deze woongebieden. D.C.G. behoort met zijn huidige activiteiten tot de pioniers onder de sportverenigingen; het zoekt naar nieuwe wegen en geeft vorm aan de nieuwe taken van een sportvereniging.

D.C.G. is voor zijn leden en vrienden niet alleen van betekenis voor de jonge, actieve voetballers en voor de ouderen, die nog sporten om fit te blijven en voor hun ontspanning, maar evenzeer voor het gehele gezin, dat in en rond de club contacten maakt en gezelligheid vindt.

D.C.G.ers, U kunt trots zijn op Uw club - maar wees daarbij ook verheugd en trots op het feit dat uit Uw midden steeds weer mensen voortkomen, die voor de sport en de club met hart en ziel werken.

PROFICIAT

Als het gemeentebestuur D.C.G. met zijn gouden jubileum van harte gelukgewenst, gaat dit gepaard met gevoelens van respect en waardering voor het werk van al die werkers. Wij denken daarbij niet alleen aan bestuurders, maar ook en vooral aan allen - mannen en vrouwen - die hun vrije tijd beschikbaar stelden en stellen voor de activiteiten en het welzijn van HUN club. Daarom D.C.G. en D.C.G.'ers van harte proficiat en nog veel jaren van sportief succes en een goed clubleven!

*A.A. Verheij
wethouder voor de
jeugd-en sportzaken
Gemeente Amsterdam*

TOEN EN NU

Het is welhaast onvermijdelijk dat men bij het herdenken van een jubileum van een club gaat nadenken over het "toen en nu", met herinneringen aan de enthousiaste jeugdige oprichters, het moeizaam voortbouwen aan de bestaanszekerheid en tenslotte het prachtige resultaat: een gezonde sterke vereniging met een enthousiaste schare

voetbal jeugd.

Als een rode draad loopt daarbij door de historie van Uw jubilerende vereniging, de strijd om de punten, de afweer tegen de degradatie en de opmars naar promotie. Deze strijd - laat het steeds een sportieve strijd zijn - en een wijs beleid om moeilijke beleidszaken verstandig op te lossen, bepalen de stijl van een club, ook van Uw sympathieke vereniging.

Sportief voetbal en een wijs beleid zijn ook de pijlers voor een goede sfeer in de vereniging, voor een unieke clubgeest. Wij bondsbestuursleden weten heel goed wat daar allemaal voor komt kijken om dit te bereiken en in stand te houden. Daar is veel inzet en clubliefde voor nodig. De jeugd van Uw vereniging moet zich dat vooral goed realiseren en dient te begrijpen dat thans hun inzet wordt gevraagd om deze goede clubgeest te stimuleren en om de club groter en sterker te maken, waarbij het uitdragen van sportiviteit en vriendschap de grote bijdrage is voor een zinvolle en gezonde vrijetijdsbesteding.

Uw vereniging heeft al de jaren daartoe in belangrijke mate bijgedragen. Ik feliciteer U derhalve van harte met dit prachtige jubileum en wens U voor de toekomst veel wijs beleid en sportief succes toe.

W.A.G.M. Meuleman
voorzitter

KONKL. NED. VOETBALBOND

HOE HET ALLEMAAL BEGON

De viering van een jubileum roept altijd vragen op over het verleden, over wat de jubilaris in de achter hem liggende jaren gepresteerd heeft en wat nu eigenlijk de reden is om die gedenkwaardige datum te blijven gedenken.

Wat D.C.G. betreft moet ver in het verleden teruggegrepen worden.

Niet zozeer wat betreft de vereniging D.C.G., maar wel voor wat betreft de verenigingen die de basis hebben gevormd voor het huidige D.C.G.

Immers, DCG zelf is nog maar een broekkie. Pas op 11 september 1945 ontstond de vereniging uit een fusie tussen D.O.S.S. - Constantius - Gezellen Vier.

D.O.S.S.

De oudste van de drie verenigingen was D.O.S.S., dat werd opgericht op 6 november 1920, welke datum bij de fusie werd aangehouden als de oprichtingsdatum van de R.K.S.V. "D.C.G."

In het jaar 1919 kregen enkele mannen uit de Spaarndammerstraat de kriebels in de benen. Niet zozeer omdat zij vonden dat het voetbalspel zoveel gespeeld moest worden, maar zij (o.a. H.v.d. Pal en P. Bouwmeester) wilden wat actie in de buurt brengen.

(Door Oefening Sterk) te geven. Dat leverde echter al spoedig moeilijkheden op, want het bleek dat er een vereniging met dezelfde naam bestond in Roelofarendsveen. Een simpele oplossing lag voor de hand. De naam werd veranderd in D.O.S.S. (Door Oefening Steeds Sterker).

De rommel was toen al gauw aan de gang. Immers, D.O.S.S. was een katholieke vereniging en zou dus gaan spelen in de R.K.A.V.B. Maar aangezien de katholieke jongeren in neutrale verenigingen speelden en deze waren aangesloten bij de N.V.B. en er tussen beide genoemde bonden geen samenwerking was, kon iedereen zomaar midden in het seizoen overstappen naar de nieuwe vereniging D.O.S.S.

De ellende bij de neutralen was dan ook groot, daar zij vaak goede spelers plotseling niet meer terugzagen, omdat deze naar hun eigen "stekkie" waren gegaan. D.O.S.S. vaarde er wel bij, want omdat er een aantal sterke spelers overkwamen, kon direct gestart worden in de I.C.V.B. (de landelijke klasse van de Katholieke Voetbal Bond).

In het seizoen 1920/1921 kwam D.O.S.S. uit met 2 senioren elftallen en had een ledental van 35.

In 1934/1935 was dat uitgegroeid naar 229 leden, verdeeld over 6 senioren elftallen, 7 juniorenelftallen en 2 aspiranten.

Het 1e elftal van D.O.S.S. in 1922

In een gesprek met Kapelaan Van Galen werd besloten een vereniging op te richten. En omdat een vereniging ook bepaalde activiteiten dient te ontplooiën, werd besloten de voetbalsport te gaan propageren onder de jongeren uit de Spaarndammerbuurt. Dat kwam dan ook goed uit, want in de Spaarndammerbuurt bestond er nog geen Katholieke vereniging die in zijn statuten had opgenomen:

"de Vereniging stelt zich ten doel om met bescherming en verzorging der Godsdienstig-Zedelijke belangen harer leden de voetbalsport onder de Rooms-Katholieken te beoefenen"

De katholieke jongeren, die wilden voetballen, trokken dan ook naar de neutrale verenigingen zoals De Germaan, D.W.S. e.d.

Op 6 november 1920 werd dan de oprichtingsvergadering gehouden in de Zusterschool aan de Spaarndammerstraat, waarbij besloten werd de nieuwe vereniging de naam D.O.S.

Wat was de oorzaak van deze grootse bloei (althans in die tijd)?

D.O.S.S. was, zoals gebruikelijk in die tijd, beperkt tot één parochie, namelijk de parochie van Maria Magdalena. Dat heeft tot ongeveer 1933 geduurd. Toen had men blijkbaar genoeg van één parochie en wilde men zijn vleugels uitslaan. In 1933 had D.O.S.S. 127 leden. D.O.S.S. werd dus een zogenaamde interparochiële vereniging, door het werkerrein uit te breiden naar 7 parochies.

In die tijd dus al een vooruitstrevend bestuur, dat inzag, dat, wilde men iets bereiken, een grotere opzet noodzakelijk was.

Bij de oprichting in 1920 was uiteraard ook noodzakelijk dat een terrein ter beschikking kwam om in het bekende tenue achter het bruine monster aan te rennen.

Bij boer Ruiter aan de Hemweg in "de Amsterdamsche Polder" werd onderdak gevonden.

EEN "KLUPPIE"

Natuurlijk moest voorzitter "Feringa" mij weer achterna zitten om een stukkie voor het jubileumblad van zijn "kluppie". Als ik dan eindelijk achter m'n portabeltje ga zitten, begin ik met even na te denken wat ik nu eens over "DOS-Constantius-Gezellen Vier" zal zeggen. Ik sla dan maar eerst het adresboek van de K.N.V.B.

op om te kijken wat de juiste oprichtingsdatum is en zo, je kunt tenslotte nooit weten met al die fusies, en dan blijkt onmiddellijk, dat ik eigenlijk nooit geweten heb hoe een van onze grootste clubs eigenlijk heet, want dan staat daar: R.K. Sportvereniging Door Combinatie Groot (of Tom Groot daar iets mee te maken heeft gehad staat er niet bij).

Daar staat, afgezien van penningmeester Mul natuurlijk, nog iets bij, wat mij de ogen doet uitwrijven en wat mij een half uur van nasnuffelen gekost heeft. Vermeld wordt n.l. een aparte wedstrijd-secretaris voor het eerste tot en met het vierde elftal, én een wedstrijd-secretaris voor het 5e tot en met het 14e elftal. Afgezien natuurlijk nog van de wedstrijd-secretarissen voor de junioren, de seniores-zaterdag, plus nog een zekere broeder voor de pupillen. Ik ben dan, na dat snuffelen, tot de ontdekking gekomen dat er nog één oude club in Amsterdam is, die het nog bonter maakt. Die club heeft wedstrijd-secretarissen voor 5 t/m 8 en 9 t/m 14. Voor 1 t/m 4 is er geen; men zou zeggen, die zoeken het zelf maar uit. Als men zich in dit verband dan even één van de vele gelegenheden voor de geest haalt, waarbij in één van de vele feest- en strijdlieparen een "kluppie" bejubeld wordt, en men leest dan die nuchtere regels in het adresboek, dan springt daaruit naar voren, hoe omvangrijk en betekenisvol dat kluppie in de thans 50 jaar van zijn bestaan is geworden. Zó omvangrijk en betekenisvol dat men tot splitsing van taken is moeten overgaan, en dat vooral die taken bekwaame medewerkers nodig zijn, en *die* zijn er dan ook.

Ach, hoevelen zijn er dan nu nog, die stil staan bij wie en wat DOS, Constantius en Gezellen Vier waren. Mijn herinneringen gaan slechts terug naar het gebouwtje op het "complex" Velsersweg, hetwelk gelukkig lang ter ziele is, waar ik de oud-voorzitter de Ruyter altijd maar weer bedillig rond zag lopen, en met wie ik alle besprekingen heb mogen voeren, over de verhuizing naar het "Sportpark". Ookmeer en de financiering en bouw van het machtige nieuwe tehuis voor groot "DCG" zoals hij het altijd al zag, daarna tijdig retirend voor een nieuwe jongere generatie. Als ik de "nieuwe" dan eens vraag: doet de "ouwe" nog wat?

En ik krijg dan te horen: ja man, hij is gelukkig nog vreselijk actief in de financiële commissie en hij is "administrateur" van de cantine, dan bekruipt mij het gevoel hoe ideaal "groot" door deze combinatie DCG eigenlijk is.

Het is goed, voor de gehele combinatie eens duidelijk te stellen, dat ik mij gelukkig prijs vele ontwikkelingen in DCG van nabij te hebben mogen meemaken, DCG te hebben zien groeien tot onze grootste vereniging met 43 competitie-elftallen en honderden pupillen, met honderden "amateur"-medewerkers en medewerksters, financieel en organisatorisch hecht doortimmerd, dat het voorts voor mij een belevenis is geweest bij tal van gelegenheden mee te hebben mogen ondergaan de sfeer van vriendschap en saamhorigheid in uw, in onze "klup". U, DCG-ers bent voor ons een paradepaard geworden.

Nu stop ik er mee, want ik wil nog "iets" overhouden om tegen U te kunnen zeggen op de zgn. "officiële" receptie. Voor nu, vrienden en vriendinnen van DCG, hulde en dank vast. Moge het jeugdige jarige DCG nog vele jaren voor het "vuurwerk" zorgen zoals zij dit tot nu toe gedaan heeft, tot heil van Uw machtig mooie vereniging, en daarmee tot heil van onze sport.

Dat de spetters er af vliegen! ! !

*Joh. Jaspers
Voorzitter KNVB afd A'dam
Voorzitter District West 1
Sectiebestuur Am. Voetbal*

Op het terrein had de vereniging een eigen clubgebouwtje, althans kleedruimte. Dit "hok" was nog verzekerd ook en wel voor een bedrag van maar liefst f 1.000,-. Denkt U zich eens in welk een formidabel kapitaal dat was in die tijd. En D.O.S.S. had geluk, Inderdaad, het gebouwtje brandde met de grond gelijk af en hoewel de zaak sterk oververzekerd was, konden de assuradeuren slechts konstateren dat het afgebrand was. Over de waarde kon niets meer gezegd worden, daar alleen as de plaats aangaf waar het gestaan had.

Na de ontvangst van de f 1.000,- werd een bijzonder gezellige bestuursvergadering gehouden, hetgeen volkomen begrijpelijk was.

De financiële basis voor een verdere uitbouw van de vereniging was daarmee gelegd

en in 1931 kon dan ook verhuisd worden van de Hemweg naar het terrein aan de Uitweg nr. 61 (kortweg genoemd nummer 61). Aan de Uitweg werd een ruim kleedgebouw gebouwd onder leiding van "bouwheer" Van Kemenade Sr. Het gebouw werd zo gebouwd dat het in 1936 een eenvoudige zaak was het geheel te verhuizen naar de gloednieuwe op dat moment nog kale, nieuwe recreatiegebied. U zult zien dat de geschiedenis zich in de loop van dit verhaal zal herhalen.

Eenmaal op de Velsersweg had, althans wat de accommodatie betreft, D.O.S.S. enige jaren rust.

Op het veld verliepen de prestaties tot 1928/1929 rustig. Kampioenschappen waren er niet te vieren, terwijl daarnaast de vlag niet half stok behoefde vanwege een degradatie. Echter 1928/1929 beloofde het zwarte jaar te worden, voor wat betreft de voetbalprestaties.

D.O.S.S. speelde dus als gezegd, in de tweede klasse I.C.V.B.

In de competitie had D.O.S.S. niet best geboerd en de laatste wedstrijd moest de beslissing brengen. D.O.S.S. had evenveel punten als Forward, waardoor een beslissingswedstrijd noodzakelijk werd, welke in Purmerend werd vastgesteld op een terrein, dat niet aan de afmetingen voldeed voor wedstrijden van de I.C.V.B., wel voor de lagere bonden.

IN DE BRAND..... UIT DE BRAND

*In november 1923 verscheen
het eerste gedrukte nummer van het Cluborgaan van D.O.S.S.*

Nummer 1

November 1923

1e Jaargang

<h1>Door Oefening Steeds Sterker</h1> <p>ORGAAN der</p> <h2>R.K. Westelijke Sportvereniging</h2> <p>Opgericht 1 November 1920 Kerkelijk Goedgekeurd.</p>		
<p>Redactie. B. HEILMANN Heerenmarkt 5, Amsterdam.</p>	<p>Administratie. H. J. HENRIKS Jr. de Willemskade 39, Amsterdam</p>	<p>Secretariaat: A. B. J. DE RUIJTER v.d. Duynstraat 8, Amsterdam.</p>

HET GOUDEN D.C.G.

De leden van een sport-ontspanningsvereniging zijn pure liefhebbers; tegen een kleine jaarlijkse vergoeding krijgt men de gelegenheid aan sport en ontspanning te doen, de vrije tijd dient besteed te worden en lichaam en geest heeft in onze gespannen tijd rust nodig.

Je stelt je intussen de vraag of de eisen die de leden stellen door de leiders hieraan voldaan kan worden? Gelukkig beschikt D.C.G. over een goede en efficiënte accommodatie; tevens mikt men op het hoogste wat er in de sport te bereiken valt, het zijn allemaal factoren die de kwaliteit maar ook de kwantiteit weet te verhogen. Mede daardoor is D.C.G. een prima en goed geleide vereniging die steeds kans ziet om de open vallende plaatsen van het kader op de juiste wijze op te vullen.

Zo'n vereniging is een sieraad voor de stad Amsterdam, immers vele duizenden jongens zijn in de loop van die vijftig jaren op het D.C.G.-nest neergestreken en konden hun overvloedige energie op de een of andere manier botvieren. Hulde dan ook voor die zeer vele medewerkers die blijk gaven karakter te bezitten, wat thans van onschatbare waarde is. Wij spreken de wens uit dat het D.C.G. gegeven mag zijn om de samenwerking onderling en de offergezindheid als een hechte band bewaard moge blijven, opdat D.C.G. moge zijn en blijven wat het nu is.

Onze hartelijke gelukwensen bij het bereiken van het goud, tevens veel dank voor vijftig jaren arbeid en veel goeds voor de toekomst.

M. Derksen
Voorzitter Commissie Katholiek Voetbal
en Nederlandse Katholieke Sportfederatie
in de afdeling Amsterdam

Ook waren geen neutrale grensrechters aangewezen, zoals reglementair was bepaald. DOSS protesteerde bij de scheidsrechter vóór de aanvang van de wedstrijd bij monde van aanvoerder van Kemenade en uiteraard later bij de ICVB.

In de verlenging van deze match tegen Forward, welke met 3-3 was geëindigd, scoorde Forward het winnende doelpunt uit een door DOSS omstreden strafschoep wegens hands.

Ondanks deze protesten moesten de degradatiewedstrijden met GVO en Santpoort doorgang vinden, daar de ICVB deze protesten negeerde. Gevolg: DOSS speelde de wedstrijd onder protest waarvan men de scheidsrechter vóór de aanvang aantekening liet maken.

De match tegen GVO eindigde gelijk en tegen Santpoort werd met 4-2 verloren, waarbij opgemerkt dient te worden, dat alle doelpunten in deze match door de DOSS-ers werden gescoord.

Dit betekende degradatie naar de DHVB.

De protesten tegen niet toepassing van het bondsreglement liepen echter nog. Bij de aanvang van het nieuwe seizoen 1929/1930 weigerde DOSS dan ook te spelen. Door tussenkomst van de RKAVB tenslotte werd DOSS alsnog weer ingedeeld in de 2e klasse van de ICVB. De kalender wees toen februari 1930 aan. U ziet de aanhouder wint. Typisch is, dat DOSS toen nog bijna kampioen werd, mede dankzij versterking van spelersmateriaal.

De onderlinge kontakten en de sfeer in de vereniging waren goed. Ook in dat opzicht was D.O.S.S, een moderne vereniging. Immers, er was geen band met een Gezellenvereniging of een bepaalde parochie.

CLUBLIED UIT DE JAREN TWINTIG

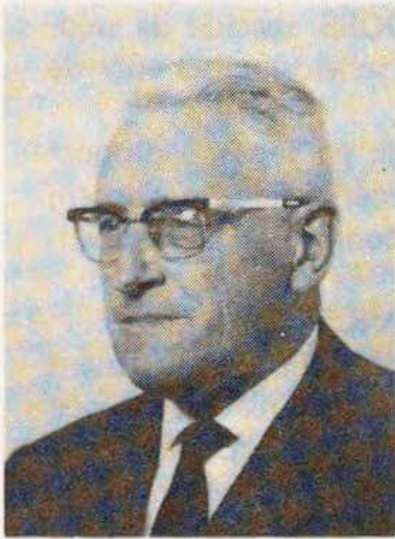
Bij de wedstrijden werden ook in die tijd al clubliederen gezongen, welke ook op de feest- en dansavonden een vast onderdeel van het programma waren.

Zo kon men op het veld of in het verenigingsgebouw aan de Spaarndammerstraat vaak het volgende lied horen schallen.

*Komt mannen en jongens
Vecht mee onze strijd!
De strijd, die ons groot maakt
Die harten verblijdt!
Het hoofd opgeheven,
Met 't Kruis in 't vizier
Dat houdt Roomsche strijders voor voetbal steeds fier!
Leve de voetbal! Leve de sport
Waar je toch heus geen Jan Salie van wordt
Voor DOSS een hoezee! Hoezee voor rood-wit
Een ferme kogel,
Mannen hij zit.*

*Door Oefening Steeds Sterker
Dat is ons devies
Met vuur blijven strijden
Al geeft het verlies
Vóór, mid en achter
Allen steeds één
Dan komt er voortaan
Geen goal meer doorheen
Leve de voetbal! Leve de sport
Waar je toch heusch geen Jan Salie van wordt
Voor DOSS een hoezee! Hoezee voor rood-wit,
Een ferme kogel
Mannen hij zit.*

D.C.G. VIJFTIG JAAR

Reeds het feit, dat een voetbalvereniging het 50 jaar kon volhouden om dienstbaar te zijn voor de sportontspanning van velen is een feestelijke herdenking tenvolle waard.

Indien daarnaast organisatorisch en speltechnisch grote vooruitgang kon worden geboekt, zal dit een gouden jubileum meer luister geven. Het is DCG, die de

weg omhoog heeft bereikt en kon vasthouden.

In 1968 werd zelfs de titel "landskampioen bij de amateurs" veroverd. Een prestatie, die tot heden geen Amsterdamse KNVB-vereniging kon evenaren.

Er is dus alle reden om het 50-jarig bestaan met luister te vieren. Een gewaardeerd onderdeel van de feestviering is zonder twijfel de match van die spelers, die in 1968 deel uitmaakten van het elftal dat DCG het landskampioenschap bezorgde. Een even groot hoogtepunt in de geschiedenis van DCG was de fusie tussen drie oude clubs n.l. D.O.S.S. - Constantius - Gezellen Vier. Deze clubs besloten - kort na de 2e wereldoorlog - op 11 september 1945 de krachten samen te bundelen onder de huidige naam D.C.G. (*Door Combinatie Groot*).

Met een korte terugblik op het verleden en het heden mag gesteld worden, dat bestuursleden, commissies, medewerkers(sters) er altijd "hard aan getrokken" hebben om hun werk voor de vereniging inhoud en gestalte te geven. Daardoor werd immers een grote aantrekkingskracht op de aanstormende jeugdigen uitgeoefend.

Wij ouderen, die de bedopte schoenen allang hebben opgeruimd en min of meer vergrijsd zijn in het werk dat wij hebben MOGEN doen, zien met voldoening, dat ons werk wordt voortgezet door een nieuwe jongere generatie, die net als wij voorheen altijd bezig en onderweg zijn om het sportwerk op eigentijdse wijze voort te zetten.

Naar wij ouderen hopen "AD MULTOS ANNOS".

*A.B.J. de Ruyter
Ere-voorzitter D.C.G.*

CONSTANTIUS

Kort na de oprichting van D.O.S.S. werd de volgende vereniging opgericht.

Op 27 februari 1921 werd in het St. Johannes Bergmans patronaat de voetbalvereniging Constantius opgericht, als onderafdeling van het patronaat.

Initiatiefnemers tot deze onderneming waren N. Limmen, Joh. Beems en J. Amende die toen lid waren van het patronaat.

Ook toen al hield men er blijkbaar van jonge mensen aan het hoofd van een dergelijke onderneming te zetten. Immers, de heren waren nog maar net 16 jaar en onder leiding van een geestelijke en van het patronaatsbestuur zorgden zij ervoor dat Constantius van de grond kwam.

Hier bleek behoefte aanwezig om een sportvereniging voor de Jordaan op te richten, vooral ook om de Jordaanjeugd op te vangen.

Om zoveel mogelijk mensen bij de oprichting te interesseren, werd aan degenen die lid werden een compleet voetbaltenu ter beschikking gesteld. Dat moest echter wel afbetaald worden.

Deze aktie had blijkbaar succes want er kon al direkt met 2 seniorenelftallen gestart worden, weliswaar in de vierde klasse van de D.H.V.B., maar dat was verder niet belangrijk. Want reeds het eerste jaar werd met een kampioenschap en promotie afgesloten, evenals het tweede jaar. Na enige jaren promoveerde Constantius zelfs nog naar de eerste klasse D.H.V.B. Daar speelde men toen een aantal jaren "constant" tot 1933.

Toen dreigde wederom een kampioensvlag en een promotie (naar de I.C.V.B.) Er diende toen een beslissingswedstrijd gespeeld te worden en wel tegen Z.P.C.

Beslissingswedstrijden worden altijd op neutraal terrein gespeeld en als plaats van treffen werd aangewezen het terrein van.....DOSS? ? aan de Uitweg.

Constantius won en promoveerde daarmee naar de I.C.V.B.

Het bestuur van Constantius ten tijde van het 12½ jarig bestaan in 1933.

Van links naar rechts:

boven: A. Eland, J. Bonfrer, F. Merlijn, Mr. Minderop, H. Amende.

onder: F. Amende, J. Commandeur, A.M. Amende, Pater Brinkhoff, H. Ruig, J. Amende, Pater H. Minderop.

In die tijd was Constantius ook al een zelfstandige vereniging geworden, nadat het eerst nog een tijdje onderafdeling was geweest van de Jongemannencongregatie.

In die tijd waren er geen clubgebouwen zoals die er nu zijn. De kontakten buiten het voetbalveld werden dan ook meestal gepleegd binnen de parochie. Zo ook voor Constantius, waar alle bijeenkomsten en vergaderingen van commissies werden gehouden in het Roothaanhuis aan de Rozengracht. Daarnaast werden de bestuursvergaderingen veelal gehouden in de pastorie van de "Zaaier".

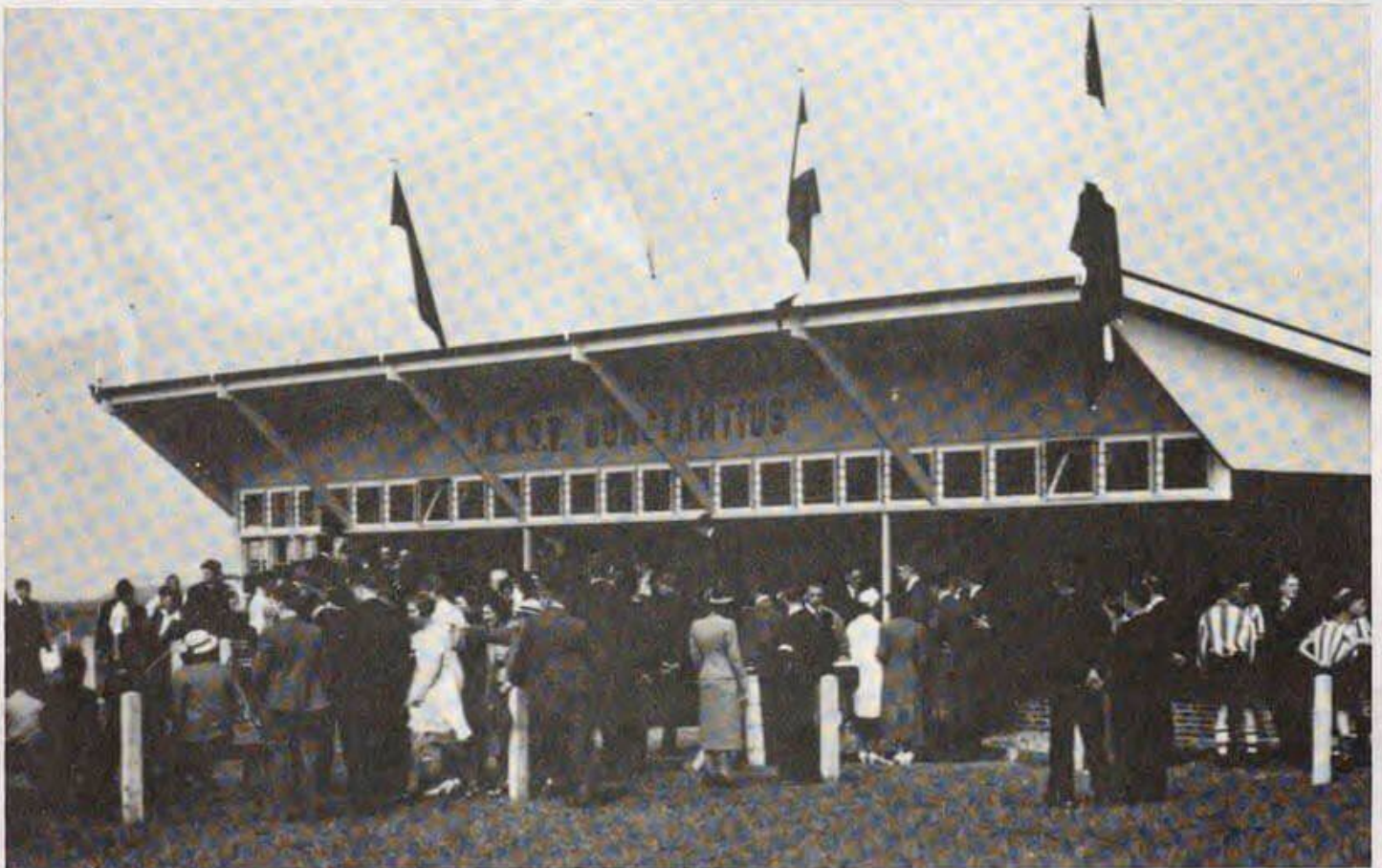
De terreinaccommodatie was in het begin uiteraard erg primitief. Begonnen werd op een terrein in de Watergraafsmeer. Het terrein was echter gelegen buiten het Katholiek Sportpark, wat toen daar gevestigd was.

Na enkele maanden moest er echter al verhuisd worden. Ingestrokken werd bij V.I.C. aan de Kalfjeslaan, alwaar het eerste eigen kleedlokaal verscheen.

De enorme afstanden (vooral in die tijd zonder moderne vervoermiddelen) werden veelal per fiets of lopend afgelegd. Stelt U zich eens voor wat er moest gebeuren als er bijv. een zak kalk naar het terrein moest. Dan moest men met de handkar naar het terrein lopen. De vastberadenheid echter was er en het doorzettingsvermogen zorgde ervoor dat de moed erin bleef. Langzaam maar zeker groeide het ledental, en dat betekende dat er uitbreiding van de veldaccommodatie moest komen om iedereen te kunnen laten voetballen. Ingetrokken werd bij Boer de Groot, eveneens aan de Kalfjeslaan.

In 1937 werd vertrokken naar de Velsersweg, waar toen D.O.S.S. al gezeteld was.

Op de Velsersweg bespeelde Constantius in eerste instantie 2 velden; later werden dat er drie. Als buurman kreeg Constantius op de Velsersweg Gezellen Vier.

Het fraaie clubhuis van Constantius, waaraan ook vele DCG'ers nog mooie herinneringen bewaren. Tijdens de oorlog is het door de Duitsers gesloopt, maar na enige tijd zou hier op dezelfde fundamenten - nu voor de combinatie - een nieuw clubhuis verrijzen.

Het „Clubgebouw" van Gezellen Vier in 1930 op het sportcomplex in Watergraafsmeer

GEZELLEN VIER

Immers Gezellen Vier was ook van de grond gekomen. Dat was als volgt in zijn werk gegaan.

In de parochie van De Liefde waren reeds enkele pogingen om een voetbalvereniging op te richten mislukt. Aanvankelijk hadden in deze parochie bestaan K.D.O., S.D.Z., Kolpingsglorie (genoemd naar de oprichter van de Gezellenvereniging) en Rood Wit. Deze verenigingen waren echter ten gronde gegaan aan te weinig belangstelling. Met deze ervaring in het achterhoofd werd dan ook met angstige ogen gekeken naar de pogingen wederom een voetbalvereniging te stichten.

De Heren L. van Santen, P. Asselman, G. Lammers, S. Raap en F. Snijdewind staken de hoofden bij elkaar en besloten de stap te wagen.

In 1928 werd besloten een basis te vormen. Men zou één jaar kontributie betalen en na dat jaar zou men kijken of er bestaansmogelijkheden waren.

De belangstelling bleek groot genoeg te zijn, mede door de verbondenheid met de Gezellenvereniging, het Patronaat en de Maria Congregatie.

Op 9 april 1929 durfde men het aan en Gezellen Vier was een feit geworden.

Met 2 senioren- en 2 juniorenelftallen werd gestart in de 4de klasse van de DHVB. De gebondenheid aan de Gezellenvereniging werd gehandhaafd tot sept. 1939. Toen werd ook Gezellen Vier zelfstandig.

Aanvankelijk werd gespeeld op het Katholieke Sportpark aan de Watergraafsmeer. Dat was een apart, afgesloten sportpark voor katholieke verenigingen.

De verhuizing naar de Middenweg nummer 89 in 1933 bleek Gezellen Vier goed gedaan te hebben. In 1934 immers werd het kampioenschap behaald van de tweede klasse DHVB en promoveerde men naar de eerste klasse. Dit feit viel samen met de viering van het eerste lustrum. Dit lustrum werd op grootse wijze gevierd in huize De Liefde. Daar trad op 15 april 1934 op Prof. Antonini, van beroep goochelaar. Een week later werd een intieme feestavond gehouden in hetzelfde gebouw.

Het tien-jarig bestaan werd een op zeer sobere wijze gevierd. Immers de financiën lieten niet toe dat men zich aan uitspattingen te buiten kon gaan. Dan maar geen festiviteiten, werd er toen gezegd.

Wat was er inmiddels geschied? Gezellen Vier verhuisde wederom en wel naar de Velsersweg. Daar streek men in 1938 neer en diende men een nieuw clubgebouw te bouwen. Dat betekende enorme financiële lasten, waarbij o.a. een lening van f 1.200,- gesloten moest worden. Weliswaar was dat renteloos, maar de aflossingen betekenden toch een enorme last.

De kantineopbrengst was toen ook nog niet wat het nu is. Over het seizoen 1938/1939 werd een batig saldo van f 172,98 geboekt. Dat was het eerste jaar na de verhuizing naar de Velsersweg. Dat deze verhuizing in het voordeel van de vereniging was uitgevallen, bleek eveneens uit dit cijfer. De kantineopbrengst was in het seizoen 1937/1938 namelijk f 118,71.

De velden op de Velsersweg werden dus in 1938 in gebruik genomen. Dat geschiedde door een plechtige aftrap door de pastoor van De Liefde, De Kok.

In 1939 werd een athletiekafdeling opgericht, die echter maar een kort leven beschoren was. De Heer J. Ravelli was voorzitter ad interim van deze afdeling. Later zou Ravelli een belangrijk aandeel hebben in de technische ontwikkeling van DCG.

Over DCG werd in die jaren uiteraard nog niet gesproken. Er was wel enige samenwerking tussen Gezellen Vier en Constantius, door samen een terrein te huren voor juniorenwedstrijden. Maar verder bleef het alleen maar bij vriendelijk goedendag zeggen.

Wel was er in 1940 sprake van een fusie. Gesprekspartners waren Gezellen Vier en R.K.A.V. Door de oorlog waren vele seniorenleden van Gezellen Vier naar Duitsland afgevoerd, waardoor er geen seniorenelftallen meer waren. R.K.A.V. daarentegen had geen juniorenelftallen meer en een fusie zou weer een normale vereniging te voorschijn brengen. Deze fusie werd echter afgewimpeld.

De contacten in Gezellen Vier waren erg goed, daar men elkaar vrijwel iedere avond kon treffen op de avonden van de Gezellenvereniging. Daarnaast werden aparte dansavonden georganiseerd en werd er een maandblad "De Gezellen Vier Bode" uitgegeven.

Op 30 september 1941 ontvingen de adverteerders van dit blad echter de mededeling dat "Door een verordening van de bezetter de uitgave van sportperiodieken na 15 september als gevolg van de papier-schaarste moesten worden stopgezet".

Op 11 september 1945 begon dus het nieuwe leven van de drie clubs onder de naam D.C.G.

Alle drie verenigingen hadden een even grote inbreng, want door de oorlog was er weinig overgebleven van wat er opgebouwd was. Besloten werd een bestuursraad te vormen, waarin alle bestuursleden van de drie werden opgenomen. Totaal was dat zo'n 19 man. Na een jaar zou een definitief bestuur gevormd worden. Dat gebeurde op 25 mei 1946, toen de volgende samenstelling werd bereikt en het eerste DCG-bestuur tot stand kwam. Het voorzitterschap werd bekleed door de man, die de grote stimulator was achter de fusies. De man die het geheel eigenlijk aan het rollen gebracht had en daarmee de grondslag legde voor het D.C.G. van nú was A.B.J. de Ruyter.

Secretaris werd de Heer Nijland, de Heer A. Amende bekleedde de post van penningmeester. De overige bestuursleden waren de heren F. Snijdewind, G. Lammers, J. Vendrik, E. van Kemenade, J. Ravelli en J. Amende.

Overeengekomen werd dat er een progressieve koers gevaren moest worden en dat in discussies niet gezeurd zou mogen worden over "bij ons ging het vroeger zo".

De start, wat betreft voetballen was niet gemakkelijk. Tijdens de oorlog was het sportpark Velsersweg als het ware omgeploegd. Van de 40 voetbalvelden was niets meer overgebleven. Dankzij de medewerking van een aantal verenigingen, door het ter beschikking stellen van hun velden, was het toch mogelijk te blijven voetballen.

Gestart werd met 9 senioren, 4 junioren en 5 aspirantentallen. Het eerste elftal kreeg onderdak bij DWS aan de Spaarndammerdijk. De jeugd werd ondergebracht op de velden van V.I.C. aan de Kalfjeslaan, Bok de Korver en R.K.V.V.A. (het huidige Rood Wit A).

Deze situatie duurde tot en met augustus 1947.

Op 18 mei 1947 werd echter eerst nog het kampioenschap gevierd van de vierde klasse KNVB. DCG mocht starten in de derde klasse KNVB.

Een bijzonderheid bij dit kampioenschap is dat de wedstrijd "De slag om Schagen" werd genoemd. In deze wedstrijd was de stand in de tweede helft nog steeds 0-0. Keeper Toon v.d. Meere trapte de bal uit en was daarbij ongeveer 15

meter uit zijn doel gelopen. De bal werd echter direkt gere-tourneerd en keeper Toon kon niets anders doen dan hard met de bal meelopen en precies op de doellijn de bal opvangen. Alsof er niets gebeurd was, trapte hij de bal toen weer rustig uit.

De velden aan de Velsersweg waren inmiddels weer bespeelbaar gemaakt en kon DCG daar weer spelen. Tot 1950 moest men zich verkleeden in noodgebouwtjes. Het nieuwe, eigen clubgebouw werd opgetrokken op de funderingen van het voormalige Constantius. Ook toen moest de eigenwerkzaamheid van de leden worden aangesproken.

Ondertussen had men op andere fronten niet stil gezeten. Zo werd op 3 november 1947 een dameshandbalafdeling opgericht. Het eerste team van deze afdeling heeft zelfs nog deelgenomen aan de wedstrijden om het landskampioenschap.

Op 2 november 1945 werd een damafdeling opgericht, terwijl in dat zelfde jaar een schaakafdeling het levenslicht zag. De fusie wekte naast instemming veel kritiek. Men vroeg zich af wie die gekken waren die een dergelijke fusie dachten te kunnen volbrengen. Het zou allemaal, aldus deze pessimisten op een mislukking uitlopen. Die kritiek was voor de mensen van het eerste uur mede een stimulans om te bewijzen dat DCG zijn tijd ver vooruit was.

Op 1 mei 1955 werd het kampioenschap van de derde klasse behaald. Tot die tijd was DCG een goede middenmoter geweest. De promotie naar de tweede klasse werd echter nu een feit, hetgeen de uitspraak ontlokte dat DCG nu pas ging "meetellen".

Inmiddels had zich een enorme strijd afgespeeld tussen DCG en de NKS. Bij de fusie tussen de KNVB en de R.K. Voetbalfederatie was bepaald dat katholieke elftallen niet tegen neutrale verenigingen mochten spelen. Daar moest apart dispensatie voor worden aangevraagd.

DCG was het daarmee niet eens. Jarenlang werd geijverd om dispensatie te verkrijgen voor minstens het eerste junioren A-elftal. De discussies ronde dit punt liepen zo hoog op dat op een jaarvergadering van de NKS voorzitter de Ruyter het woord werd ontnomen. Maar in 1955 lukt de doorbraak. Een aantal jaren later mochten alle R.K. jeugdelftallen gemengd spelen. DCG was ook hier al erg progressief onder het motto: weg met de hokjesgeest. Dat wil echter niet zeggen dat principes opzij gezet werden.

Een dameshandbal-team van D.C.G.

De uitbreiding van het aantal afdelingen was nog niet ten einde. In 1954 werd een softbalafdeling opgericht, terwijl in 1952 reeds een honkbalafdeling de sportmogelijkheden uitbreidde. De damafdeling was inmiddels door een fusie met de Damclub Amsterdam ter ziele gegaan. De schaakafdeling bestaat nog steeds, evenals de softbalafdeling.

De financiën baarden in den beginne uiteraard zorgen. DCG startte in 1945 met een beginkapitaal van f 4195,-, welke als volgt was ingebracht.

DOSS f 2950,-, Constantius f 850,- en Gezellen Vier f 395,-

De fusie had echter een financiële consequentie. Immers bij de besprekingen was afgesproken dat zou worden overgegaan tot het stichten van een zgn. Sportparkfonds. DCG had het ideaal een eigen sportpark te stichten. De eerste storting in dit fonds bedroeg f 13.500,- dankzij giften en legaten. Deze gelden hebben mede de grondslag gevormd voor het huidige clubgebouw op Cokmeer.

De „boerderij” op het sportcomplex Velsersweg dat vanaf 1948 dienst deed als kleedgebouw.

Op de Velsersweg was inmiddels het nieuwe kleedlokaal door de gemeente gebouwd.

Het was een gebouw in boerderij-vorm, waarin in het begin ook andere verenigingen zich moesten verkleden. Dat betekende dat het gebouw optimaal gebruikt werd, maar ook dat het een gekrioel van spelers was.

Het was echter een duidelijke zaak geworden dat de Velsersweg maar een tijdelijke behuizing zou zijn. Aanvankelijk had DCG het plan aan de James Rosskade een eigen sportpark te vestigen. De besprekingen met gemeente en andere instanties waren al vergevorderd en er was zelfs al een Stichting Sportpark West in het leven geroepen. Later werden deze terreinen toegewezen aan DWS en VVA. Later zijn er nog pogingen ondernomen om aan de Velsersweg een apart gedeelte te krijgen voor DCG, maar dat mocht niet lukken. Ookmeer was toen reeds gepland, maar door geldgebrek van gemeentewege bleef dit plan nog enige tijd in de ijskast liggen.

Tot 1963 zou DCG op de Velsersweg blijven. Het “centratiekamp”, zoals de bijnaam luidde van dit park, wegens zijn strakke, ongezellige indeling, zou echter spoedig ont-ruid moeten worden voor de havenplannen van Amsterdam.

De zelfwerkzaamheid van DCG had er inmiddels wel voor gezorgd dat er in 1959 een overdekte tribune geopend kon worden. Deze tribune werd ingebruik genomen tijdens de eerste competitiewedstrijd in de eerste klasse. De wedstrijd werd gespeeld tegen Laakkwartier en werd gewonnen met 5-0.

U begrijpt, DCG was inmiddels weer gepromoveerd. Na kampioen geworden te zijn in de tweede klasse, moesten er promotiewedstrijden gespeeld worden tussen OSV, VUC, DCV en DCG. Uiteindelijk werd het zo dat DCG een beslissingswedstrijd moest spelen tegen VUC. Het Veloxterrein zal velen nog in het geheugen liggen.

Het D.C.G. elftal dat in 1955 het kampioenschap van de 3e klas behaalde en promoveerde naar de 2e klas K.N.V.B.

Met maar liefst 25 bussen werd uit Amsterdam vertrokken om de strijd van de mannen mee te maken. In deze enerverende wedstrijd kwam DCG door een doelpunt van A. Dorst met 1-0 vóór. VUC maakte na rust uit een penalty gelijk en uit een combinatie Moes-Drost scoorde laatstgenoemde het winnende doelpunt. De taferelen die daarop volgden zullen wel bekend zijn.

Het werk van Jan Ravelli had succes gehad en voor DCG begon de tijd van eersteklasser.

Het jeugdvoetbal begon steeds meer een belangrijk onderdeel te vormen van de DCG-activiteiten. Het voormalige

DOSS had al een begin gemaakt met het jeugdvoetbal via de vakantie-scholen en later uitgebreid tot de scholen. Geleidelijk aan werd dit een succes, mede dankzij de medewerking van de broeders van de Postjesweg.

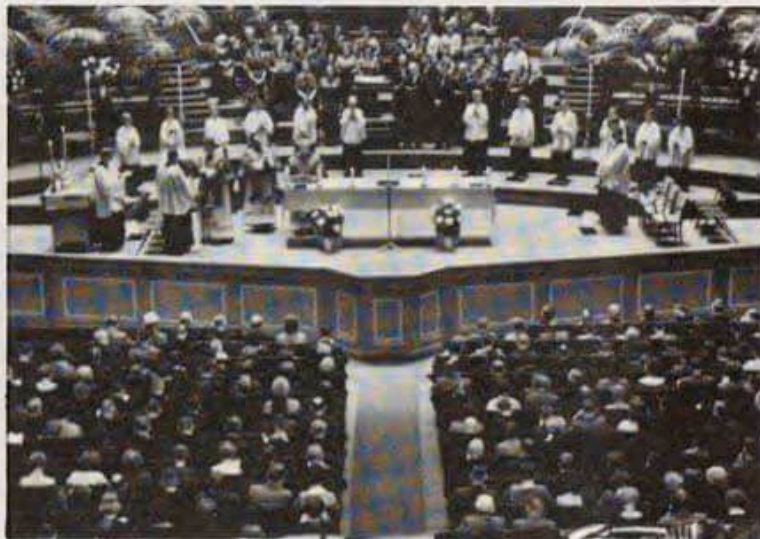
Het schoolvoetbal groeide uit tot DCG-voetbal.

Een bewijs dat DCG ook met zijn jeugd een progressieve koers wilde varen kwam tot uiting in de jeugdretraites. Direct aansluitend op een in de kapel van Huize de Liefde door jeugdleden gehouden oefening en bezinning, werd daarna een ontspanningsfeest gehouden.

Daarnaast werden in de zomermaanden jeugdkampen georganiseerd door de jeugdkommissie welke ook nu nog plaatsvinden.

Enige Broeders van de „Postjesweg” kijken gespannen naar een B-junioren wedstrijd.

Een overzichtsfoto van de Eucharistieviering t.g.v. het 40-jarig bestaan van DCG, in het Concertgebouw te Amsterdam op 6 november 1960.

De eerste steenlegging door A.B.J. de Ruyter op 21 augustus voor het Clubgebouw op het sportpark Ookmeer.

Het werd steeds duidelijker dat DCG zou gaan verhuizen naar het nieuwe Sportpark Ookmeer. De plannen hieromtrent kwamen klaar en DCG zou de sprong in "het duister" wagen.

Alvorens het zover was, diende DCG een sombere periode op het voetbalveld te doorstaan. Dat was het seizoen 1961/1962. DCG moest toen tegen OVVO aantreden in een wedstrijd waar het behoud van het eersteklasserschap op het spel stond. De wedstrijd werd gespeeld op het terrein van de HFC in Haarlem en werd door DCG met 2-0 gewonnen.

Intussen was de voetbalpool om de hoek komen kijken en een belangrijk deel gaan uitmaken van de financiën van de vereniging.

Op 23 januari nam DCG zelfstandig deel aan de zgn. Alkmaar-voetbal-pool. Later werd deze Alkmaarpool verboden en ontstond de huidige situatie.

Mede dankzij de pool werd het mogelijk de stap naar het nieuwe Ookmeer te wagen.

Na een voorzitterswisseling te hebben doorstaan (de Heer De Ruyter werd opgevolgd door de Heer Feringa) vond in 1963 de verhuizing plaats. In het begin was het een troosteloze zaak om over Ookmeer te lopen. Een kale vlakte, waar dan ook nog voetbalvelden te onderscheiden waren.

De akkomodatie bestond in eerste instantie uit houten nood-gebouwtjes van de Gemeente, maar al spoedig werd de bouwcommissie actief om de bouw van een eigen, riant clubgebouw te verwezenlijken.

Een bijzonderheid bij de verhuizing naar Ookmeer was dat daar al spoedig een trainingsverlichting aanwezig was. Aan de Velsersweg was in 1955 een agregaat aangeschaft, maar zoals dat vaker gaat met agregaten, liet ook deze het nogal eens afweten. Op Ookmeer werd echter in 1963 reeds de nieuwe trainingsverlichting in gebruik genomen.

De voetbalprestaties dobberden voort, zodat er gelegenheid bestond de aandacht te richten op de bouw van het "droompaleis". Op 21 augustus 1965 verrichtte ere-voorzitter De Ruyter de eerste steenlegging voor het nieuwe gebouw. Op 21 mei 1966 volgde dan de officiële opening. Met deze opening werd een stuk zelfwerkzaamheid van DCG afgesloten dat zijn weerga niet heeft. Het is te danken aan deze zelfwerkzaamheid dat DCG nu in zo'n riant gebouw kan verkeren.

De verhuizing naar Ookmeer bleek op de vereniging een goede uitwerking te hebben. Vooral na de in gebruikname van het clubgebouw kwam de vereniging in "de lift" terecht. Dat bereikte zijn glorievol hoogtepunt op 10 juli 1968 toen, ten aanschouwe van 22.000 toeschouwers, DCG in een beslissingswedstrijd tegen UVS het landskampioenschap bij de amateurs behaalde. Deze gebeurtenis ligt nog zo vers in het geheugen dat daar nauwelijks over uitgebreid behoeft te worden.

Met dit hoogtepunt willen wij dan deze geschiedenis besluiten. Wij zijn er van overtuigd dat wij veel punten vergeten zijn, die eigenlijk niet vergeten hadden mogen worden. Wij hebben geen volledigheid nagestreefd. Wij hebben willen trachten een impressie te geven, van hetgeen zich in het verleden heeft afgespeeld om van DCG te maken wat het nu is.

De dank voor al degenen, die op welke wijze dan ook, ooit iets daartoe hebben bijgedragen is onuitsprekelijk. Wij zullen hier dan ook geen namen noemen. We hebben het tenslotte over DCG en iedereen die iets voor DCG doet, is DCG.

Deze anonieme werkers van DCG, zorgden voor het DCG van nú.

HET DCG VAN NU

Vijftig jaar DCG hebben we nu achter de rug en wat is er nu eigenlijk van geworden?

Een vraag, die tevens een oordeel uitspreekt over het werk dat anderen in het verleden verricht hebben ten behoeve van de vereniging.

DCG is uitgegroeid tot een vereniging waarin wekelijks ongeveer 800 leden actief de voetbalsport bedrijven. Daarvoor zijn vijf velden beschikbaar op het Sportpark Ookmeer, welke dan ook iedere zaterdag en zondag optimaal bezet zijn. Daarnaast wordt getracht ieder lid minstens éénmaal per week deel te laten nemen aan de training, waarvoor een trainingsveld ter beschikking staat. Dat veld wordt iedere avond vanaf 18.00 uur gebruikt.

Het clubgebouw is uitgegroeid tot een centrum van activiteiten. Activiteiten die vaak veel verder reiken dan alleen maar wat direkt "des voetbals" is.

Naast de normale "doordeweekse" gebruikstoepassing als opvangcentrum na trainingen en verenigingswerkzaamheden en de "zondagse" diensten bij wedstrijden, bruijst het in en om dit gebouw vele malen per jaar van leven bij festiviteiten en andere gebeurtenissen waarmee het clubleven van DCG rijkelijk gelardeerd is.

Vooraf ook ten aanzien van de jeugd wordt veel gedaan aan opvang buiten het voetbalveld. Zo wordt iedere zaterdagavond in het clubgebouw een jeugdsoos gehouden.

Het behoeft geen betoog dat bij dergelijke activiteiten het clubgebouw uitermate goede diensten bewijst.

Uiteraard is bij zó intensief gebruik regelmatig onderhoud en vernieuwing noodzakelijk. Tekenend voor de sfeer van eendracht en clubliefde is, dat al deze werkzaamheden in eigen beheer en door eigen leden worden uitgevoerd.

Hoewel het clubgebouw forse afmetingen heeft hoort men toch al de kreet dat uitbreiding noodzakelijk is.

Het clubgebouw is dus het hart geworden van een vereniging, die niet alleen maar belangrijk is voor de voetbalsport. Uiteraard staat voetbal op de eerste plaats maar daarnaast biedt de vereniging veel mogelijkheden om de contacten tussen de leden onderling te verstevigen en elkaar op andere wijze te leren kennen. Het clubgebouw is daarbij het centrum.

Het is een duidelijke zaak dat voor het runnen van een dergelijk groot "bedrijf" vrijwel iedere dag een beroep gedaan moet worden op een aantal medewerkers, die daarvoor graag geheel vrijwillig hun tijd ter beschikking stellen.

DCG heeft momenteel de beschikking over meer dan 200 medewerkers, die, ieder op zijn eigen vierkante meter, er zorg voor dragen dat DCG niet stagneert.

Sinds kort beschikt DCG over zowel een clubarts als een masseur.

Het amateurvoetbal eist, vandaag de dag een dermate "professionele" aanpak om daardoor het technisch peil op te voeren.

Het wel en wee hangt af van de prestaties die geleverd worden door het eerste elftal. Komt dat team niet tot prestaties, dan is vaak een algehele teruggang te constateren in de vereniging.

Een aantal commissies draagt zorg voor de goede gang van zaken.

Een technische commissie waakt over de technische voetbalzaken; de jeugdcommissie houdt zich bezig met alles wat jeugd betreft. De kantinecommissie heeft tot taak de kantine als belangrijk onderdeel van inkomsten, draaiende te houden. De commissie gebouwen en terreinen draagt zorg voor het onderhoud van de accommodatie en zorgt dat de velden speelklaar zijn.

De commissie cluborgaan geeft iedere week een weekblad uit onder de naam "De Club Gong" met een oplage van 1250 exemplaren.

De financiële commissie houdt de nodige pecunia in de gaten, terwijl de strafcommissie in voorkomende gevallen optreedt. De totocommissie heeft iedere week een belangrijke taak; zij verzorgt de gehele verwerking van de totoformulieren.

De reglementscommissie heeft een duidelijke taak. De E.H.B.O. afdeling verzorgt de slachtoffers van de wed "strijden", terwijl de tournooicommissie tracht met het organiseren van tournooien, naast de competitie, leven in de brouwerij te houden.

Ook bestaat er nog een commissie Lokettendienst, die iedere zondag zorgt dat de toegang tot de terreinen op ordentelijke wijze verloopt.

Daarnaast bestaat er ook nog een College van Advies, welk instituut bestaat uit een aantal "oud-gedienden" die met het geven van adviezen toch nog nauw betrokken zijn bij het wel en wee van de vereniging.

HET DCG VAN DE TOEKOMST

INTERN GERICHT

Een jubileum is natuurlijk leuk om bij stil te staan. Bij velen roept het herinneringen op: „O ja, zo was het toen” en....., „Weet je nog wel: Zo werden we toen kampioen”. Maar gelukkig is het zo, dat ook degene voor wie dit allemaal mooie herinneringen zijn, voldoende realiteitszin hebben om te weten dat het huidige DCG en de huidige DCGers meer gebaat zijn bij een visie op de toekomst.

Hopenlijk zal echter niemand van ons verwachten dat we een nauwkeurige analyse geven van de ontwikkeling die DCG in de eerstvolgende periode van - laten we zeggen - 10 jaar door zal maken. Daarvoor zou noodzakelijk zijn dat we ook haarfijn zouden kunnen analyseren de ontwikkeling die de amateur - voetbalsport in die periode zal beleven. Juist in deze tijd, waarin het gonst over structuurrapporten e.d. zal men van ons een dergelijke profetie niet kunnen en mogen verwachten.

Toch zou een „geschiedschrijving”, als hiervoor gepleegd, nauwelijks enige waarde hebben, als we niet een poging zouden doen - althans voor DCG - iets van een prognose te geven voor de eerstvolgende periode. Natuurlijk wil dit DCG graag zijn vleugels nog verder uitslaan. We menen echter dat dit „uitslaan der vleugels” moet betekenen een verdieping en verbreding van het technisch peil en kunnen en niet in de eerste plaats een uitbreiding in kwantiteit. Afgezien van het feit dat een uitbreiding van ledental om praktische redenen geremd wordt - er *zijn* gewoon geen velden; er *zijn* gewoon niet meer trainingsmogelijkheden - menen we ook dat we degene die nú lid zijn geen dienst bewijzen als eraan hen minder aandacht geschonken zou *moeten* worden bij een verdere uitbreiding van het ledental. Ook hier: Consolidatie dus van hetgeen bereikt is. Waarbij we duidelijk willen betogen dat consolidatie hier geen stilstand, dus achteruitgang betekent, doch dit gezien moet worden als - zoals reeds gezegd - verdieping en verbreding van het technisch peil.

EXTERN GERICHT

Bij vele gelegenheden heeft DCG reeds duidelijk gedemonstreerd oog te hebben voor haar omgeving. Vele activiteiten, met betrekking tot het jubileum, waren dan ook gericht op het aanhalen van banden met de buitenwereld. Natuurlijk kan dit uitgelegd worden als het eigen belang dat men heeft bij een sterkere binding met een bepaalde bevolkingsgroep - met een stadsdeel. En wij zullen niet ontkennen dat dit eigen belang geheel afwezig was. Wij geloven echter dat hier ook sprake kan zijn van een wisselwerking, waar elkaars belangen gediend kunnen worden. Dit is ook een duidelijke tendens die men in de kortelings verschenen sportnota van de NSF kan onderkennen; waar de sportvereniging in een wijk, stadsdeel of dorp duidelijk een sociale, maatschappelijke functie wordt toebedeeld. Reeds ver voor het verschijnen van deze sportnota heeft DCG bij herhaling blijk gegeven zich van deze verantwoordelijkheid bewust te zijn en het lijkt ons dan ook juist, met name hier - onder het hoofd „Het DCG van de toekomst” - te stellen dat DCG zich aan deze verantwoordelijkheid ten aanzien van haar omgeving, nimmer zal onttrekken. Integendeel, men zal in deze ontwikkeling op DCG kunnen rekenen, omdat wij ook hier het oog gericht houden op de kwalitatieve uitbreiding, waarin wij menen een taak te hebben, niet in de laatste plaats ten aanzien van onze omgeving.

DE REELE TOEKOMST

Als we dan, mijmerend en filosoferend over de toekomst van DCG, tot de konklusie moeten komen, dat er eigenlijk zo weinig concreets te voorschijn is gekomen, komen we op hetzelfde moment tot de ontdekking dat dit misschien wel het meest concrete is dat DCG momenteel kan stellen:

Wat die toekomst precies voor ons in petto heeft weten we niet, maar we zullen trachten steeds een stap voor te blijven.

Met de ervaring van de laatste 10 jaar, waarin alles vaak in versneld tempo ging en met verwachting dat het in de komende 10 jaar nog wel eens sneller zou kunnen gaan, hebben we één vast gegeven, althans daar rekenen we op: Voldoende medewerking van voldoende medewerkers om voldoende souplesse te kunnen ontplooien om de ontwikkelingen voor te kunnen blijven. Dat is waarin DCG sterk was en DCG zal sterk kunnen blijven alléén dank zij de medewerking van zovelen.

Déze medewerkers: *Dat* is de toekomst van DCG.

Daarvoor: Een van harte: Dank U wel!

H. Feringa
voorzitter.

